यथा प्रभातां रजनीं कल्पितः स्याद्रथो मम । तथा कृष्ण त्वया कार्य्यं कार्य्यं हि महदुद्यतं । २७९१

इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि प्रतिज्ञापर्व्वणि अर्ज्जुनवाक्ये षट्सप्ततोऽध्यायः ॥ ७६ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ तां निशां शोकदुःखार्त्तौ निश्वसन्ताविवोरगौ । निद्रां नैवोपलेभेते वासुदेवधनञ्जयौ ।

नरनारायणौ क्रुद्धौ ज्ञात्वा देवाः सवासवाः । व्यथिताश्चिन्तयामासुः किंस्विदेतद्भविष्यति ।

ववुश्च दारुणा वाता रूक्षा घोराभिशंसिनः । सकबन्धस्तथादित्ये परिघः समदृश्यत ।

शुष्काशन्यश्च निष्पेतुः सनिर्घाताः सविद्युतः । चचाल चापि पृथिवी सशैलवनकानना ।

चुक्षुभुश्च महाराज सागरा मकरालयाः । प्रतिस्रोतःप्रवृत्ताश्च तथा गन्तुं समुद्रगाः । २७२०

रथाश्वनरनागानां प्रवृत्तमधरोत्तरं । क्रव्यादानां प्रमोदार्थं यमराष्ट्रविवृद्धये ।

वाहनानि शकृन्मूत्रे मुमुचूरुरुदुश्च ह । तान्दृष्ट्वा दारुणान्सर्व्वानुत्पातान् लोमहर्षणान् ।

सर्व्वे ते व्यथिताः सैन्यास्त्वदीया भरतर्षभ । श्रुत्वा महाबलस्योयां प्रतिज्ञां सव्यसाचिनः ।

अथ कृष्णं महाबाहुरब्रवीत्पाकशासनिः । आश्वासय सुभद्रां त्वं भगिनीं स्नुषया सह ।

स्नुषाश्वास्या वयस्याश्च विशोकाः कुरु माधव । साम्ना सत्येन युक्तेन वचसाश्वासय प्रभो । २७२५

ततोऽर्ज्जुनगृहं गत्वा वासुदेवः सुदुर्म्मनाः । भगिनीं पुत्रशोकार्त्तामाश्वासयत दुःखितां ।

॥ वासुदेव उवाच ॥ माशोकं कुरु वार्ष्णेयि कुमारं प्रति सस्नुषा । सर्व्वेषां प्राणिनां भीरु निष्ठैका कालनिर्म्मिता ।

कुलेजातस्य धीरस्य क्षत्रियस्य विशेषतः । सदृशं मरणं ह्येतत्तव पुत्रस्य माशुचः ।

दिष्ट्या महारथो धीरः पितुस्तुल्यपराक्रमः । क्षात्रेण विधिना प्राप्तो वीराभिलषितां गतिं ।

जित्वा सुबहुशः शत्रून् प्रेषयित्वा च मृत्यवे । गतः पुण्यकृतान् लोकान्सर्व्वकामदुहोऽक्षयान् । २७३०

तपसा ब्रह्मचर्य्येण श्रुतेन प्रज्ञयाऽपि च । सन्तो यां गतिमिच्छन्ति तां प्राप्तस्तव पुत्रकः ।

वीरसूर्वीरपत्नी त्वं वीरजा वीरबान्धवा । माशुचस्तनयं भद्रे गतः स परमां गतिं ।

प्राप्स्यते चाप्यसौ पापः सैन्धवो बालघातकः । अस्यावलेपस्य फलं ससुहृद्गणबान्धवः ।

व्युष्टायान्तु वरारोहे रजन्यां पापकर्म्मकृत् । न हि मोक्ष्यति पार्थात् स प्रविष्टोऽप्यमरावतीं ।

श्वः श्रोष्यते शिरस्तस्य सैन्धवस्य रणे हतं । स्यमन्तपञ्चकात् वाह्यं विशोका भव मारुदः । २७३५

क्षत्रधर्म्मं पुरस्कृत्य गतः शूरः सतां गतिं । यां गतिं प्राप्नुयामेह ये चान्ये शस्त्रजीविनः ।

व्यूढोरस्को महाबाहुरनिवर्त्ती रथप्रणुत् । गतस्तव वरारोहे पुत्रः स्वर्गं ज्वरं जहि ।

अनुयातश्च पितरं मातृपक्षं च वीर्य्यवान् । सहस्रशो रिपून्हत्वा हतः शूरो महारथः ।

आश्वासय स्नुषां राज्ञि मा शुचः क्षत्रिये मृतं । श्वः प्रियं सुमहच्छ्रुत्वा विशोका भव नन्दिनि ।

यत्पार्थेन प्रतिज्ञातं तत्तथा न तदन्यथा । चिकीर्षितं हि ते भर्त्तुर्न भवेज्जातु निष्फलः । २७४०

यदि च मनुजपन्नगाः पिशाचा रजनीचराः पतगाः सुरासुराश्च । रणगतमभियान्ति सिन्धुराजं न स भविता सहते रपि प्रभाते ।

इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि प्रतिज्ञापर्व्वणि सुभद्राश्वासने सप्तसप्ततोऽध्यायः ॥ ७७ ॥